

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

REDACTOR: PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, AL. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU, G. C. CRISTESCU.

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

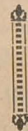
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STRADA DOAMNEI, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

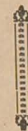

GRIGORE G. PĂUCESCU

FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

S U M A R :

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I*: Ministerul domeniilor cu Solomon Drimer și alții. — *Observație* de D. Alexandresco.

Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea III: Firma I. R. Calmy et C-ie cu N. Jaja.

Curtea de apel din Craiova, secțiunea I: Florica C. cu Alex. S. N. — *Observație* de S. R.

Tribunalul Iași, secțiunea I: Maria Vasiliu Marin cu M. I. Ghiga.

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIUNEA I.

Audiența dela 12 Noembrie 1910

Președinta d-lui G. N. Bagdat, prim-președinte

Ministerul Domeniilor cu Solomon Drimer și alții

ÎNCHIRIERE SAU ARENDARE. — LOCATOR. — OBLIGAȚIUNI. — FOLOSINȚA IMOBILULUI. — ACȚIUNE ÎN DAUNE. — ART. 1420 ȘI 1021 C. CIVIL

PACT COMISORIU EXPRES. — RENUNȚARE IMPLICITĂ. — ACTE ȘI ÎMPREJURĂRI DE FAPT.

OFERTĂ DE PLATĂ. — REFUZ DE PRIMIRE. — CONSEMNAREA SUMEI. — ACȚIUNE PENTRU RESPECTAREA CONTRACTULUI. — VALIDITATEA CONSEMNAREI. — ART. 606 PR. CIVILĂ.

OFERTĂ REALĂ. — NEINDICAREA SUMEI CONSEMNAȚE. — VALIDITATE. — ART. 1115 ȘI 1116 C. CIVIL.

1° Din obligațiunile prescrise de art. 1420 din codul civil în sarcina locatorului, rezultă că locatarul are dreptul a cere ca locatorul să fie obligat a-i lăsa în deplină folosință imobilul închiriat sau arendat, și că numai în caz de imposibilitate de a i se trăda imobilul locatarul va putea face acțiune în daune, ceea ce rezultă și din dispozițiunile art. 1021 c. civil.

Prin urmare, instanțele de fond declarând admisibilă în principiu acțiunea arendașului Statului,

prin care a cerut ca Ministerul să fie obligat a-i lăsa în stăpânire și folosință moșia arendată, au făcut o justă aplicațiune a principiilor ce rees din suscitațele texte de lege, fără a comite vre-un exces de putere.

2° Deși în contractul de arendare intervenit între părți există clauza rezilierii de drept, fără somațiune, punere în întârziere sau judecată, în cazul când arendașul nu va plăti câșturile arendeii la termenile stipulate, totuș instanța de fond, bazându-se pe diferite acte și împrejurări de fapt și constatând că locatarul a fost păsuit în diferite rânduri a face mai târziu plata câșturilor, a putut deduce de aci o renunțare implicită la pactul comisoriu din partea locatorului care nu mai poate izgoni pe arendaș de pe moșie fără o prealabilă punere în întârziere. O asemenea constatare este de atributul suveran al instanței de fond și scapă de sub controlul Curții de casațiune.

3° Când odată cu consemnarea câștului de arendă, se intentează și acțiune pentru respectarea contractului, discuțiunea asupra validității consemnării este coprinsă implicit în acțiune, căci instanțele de fond nu pot să constate că arendașul a fost izgonit pe nedrept, fără să constate în acelaș timp și validitatea ofertei și a consemnării. Afară de aceasta, nici un text de lege nu obligă pe locatar să facă, în asemenea caz, cerere deosebită pentru validarea ofertei sau consemnării.

4° Deși în oferta de plată nu se arată în cifre suma consemnată, totuș ea este valabilă făcută când

într'ansa se indică căștul ce se oferă și procentele de întârziere, căci în acest caz oferta se referă la o sumă determinată prin contract.

No. 11. — Respins, ca neintemeiat, recursul făcut de Ministerul domeniilor contra deciziei Curței de apel din Iași, secțiunea II, cu No. 147 din 1908, dată în proces cu Solomon Drimer și alții.

S'au ascultat : d-l avocat V. Athanasovici, în dezvoltarea motivelor de casare; d-l avocat M. Valerian în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului II de casare :

II. «Exces de putere și violarea art. 1426, 1428, 1420, combinate cu art. 1021, 1073, 1075, 1082, 1079, 1081, 1846 și 1853 c. civil, intrucât Curtea, deși constată că principiile de drept sunt cele expuse de noi, totuș adaogă că ele nu pot fi intinse peste marginele dictate de bunul simț, și că teoriile cari consacără inehități, orice obârșie ar avea, nu trebuiesc sancționate de justiție, pentrucă dreptatea trebuie dată celui ce o are, nu celui care se adăpostește sub aripele unui principiu de drept exagerat în aplicările lui sau sub protecțiunea unei teorii care propovăduiește bunul plac al celui mai tare și mai iscusit în disimnarea intenției doloase de a se folosi nepedepsit de buna credință a contractantului său, ca și cum noi am fi apelat la bunul simț al Curței sau i-am fi cerut să cenzureze legea, în loc să o aplice.

«Noi am susținut că, pe baza textelor de mai sus, A. Fondianer, față de deposedarea lui în virtutea art. 122 din condițiunile generale de arendare ale moșilor Statului, nu are contra Statului altă acțiune decât aceea în daune, și apoi că chiar dacă ar există acțiunea ce o are pe baza art. 1021 c. civ., încă nu poate cere punerea în stăpânire asupra moșiei de pe care a fost deposedat, intru cât reintegrarea în posesie fiind o acțiune posesorie și reală, nu pot exercită decât cei ce posedă *animo domini* și nu precariști».

Având în vedere că din deciziunea adusă în recurs, se constată că intimatul A. Fondianer a luat cu arendă dela recurent, Ministerul domeniilor, în anul 1904, moșia Munții cu cătunele Gala și Pipirigu din județul Neamțu, pe termen de 10 ani și cu arendă anuală de 18.000 lei, plus 2400 lei salariul a 10 pădurari, plătibilă în patru rate egale, la 1 Aprilie, 1 Iulie, 1 Octombrie și 31 Decembrie a fiecărui an; că arendașul Fondianer a stăpânit moșia până în Mai 1908, când Ministerul Domeniilor a isgonit de pe moșie pe numitul arendaș, pe cale administrativă, în virtutea unei clauze din contractul de arendare, pe motiv că acesta n'a plătit la termen rata de 1 Aprilie 1908 conform contractului; că Fondianer intentând acțiune în contră Ministerului domeniilor, spre a fi obligat să respecte contractul de arendare a sus zisei moșii și ca consecință să-i lase moșia în deplină folosință până la expirarea contractului, atât tribunalul cât și Curtea de apel au admis această acțiune;

Având în vedere că recurentul între alte motive, a invocat în apel, ca și astăzi prin motivul II de casare, că acțiunea lui A. Fondianer este inadmisibilă, intrucât el ca arendaș fiind un posesor cu titlu precar, nu are acțiune posesorie;

Considerând că în virtutea contractului de locațiune și a art. 1420 din codul civil, locatorul fiind dator a tradă locatarului lucrul arendat sau inchiriat, a'l menține în stare de a putea servi la întrebuințarea pentru care a fost arendat sau inchiriat și a face ca locatarul să se poată folosi neimpiedecat în tot timpul locațiunii, rezultă de aci în modul cel mai evident că arendașul are dreptul a cere ca locatorul să fie obligat a'i lăsa în deplină folosință imobilul arendat, și că numai în caz de imposibilitate de a'i se tradă imobilul, arendașul va face acțiune în daune, ceace rezultă din dispozițiunile art. 1021 c. civ.;

Considerând că, în speță, instanțele de fond declarând admisibilă în principiu acțiunea intimatului A. Fondianer, prin care în baza contractului de arendare, a cerut ca recurentul să fie obligat să-i lase în stăpânire și folosință moșia arendată, au făcut o justă aplicațiune a principiilor ce rees din sus citatele texte de lege, fără a comite vre-un exces de putere sau a viola vre-un text de lege din cele indicate prin motivul II de casare, astfel că acest motiv este neintemeiat.

Asupra motivului III de casare :

III. «Violarea art. 47, 48, 49, 50, 52, 122 și 128 din condițiunile generale pentru arendarea moșilor Statului, publicate în *Monitorul oficial* No. 110 din 18 August 1904, și care fac parte integrantă din contract, intrucât deși Curtea constată că Ministerul de domenii are stipulat în favoarea sa pactul comisoriu expres, în virtutea căruia poate rezilia contractul fără somație, punere în întârziere sau judecată, prin simpla deposedare pe cale administrativă, și cu toate că admite că păsurile ce s'ar putea face de către Stat unui arendaș, nu implică renunțarea la pactul comisoriu, totuș decide ca Statul să pue în întârziere pe A. Fondianer, și că acesta a fost în drept a se baza pe renunțarea Statului în cursul lunei Aprilie și a nu plăti căștiul la termen.

«Pe lângă acestea, Curtea și de data asta, cu toate că admite că principiile riguroase de drept și justiție sunt în favoarea noastră, totuș ne respinge și acest al doilea motiv invocat de noi, și anume că pe baza articolelor sus citate are un drept cumulativ atât de a păsi și a primi apoi căștiul cu procentele de întârziere, cât și de a rezilia contractul, intrucât el nu poate fi presupus că renunță la drepturi în mod tacit, și că nici un principiu de drept nu poate sili pe proprietar de a ține un arendaș care nu-și plătește căștiurile ce le datorește, și nici nu se poate pune îndatorire Statului de a face somație sau punere în întârziere, la care, după cum însăș Curtea constată, arendașul a renunțat în mod expres prin contract».

Considerând că deși în contractul de arendare intervenit între recurent și intimatul Fondianer, există clauza că acest contract va fi reziliat de drept, fără somație, punere în întârziere sau judecată, în cazul când arendașul nu va plăti cășturile arendeii la termenele stipulate și că el va fi isgonit de pe moșie pe cale administrativă, totuș Curtea de apel bazându-se pe diferite acte și împrejurări de fapt și constatând că recurentul a păsuat pe arendașul Fondianer să plătească mai târziu și căștiul de 1 Aprilie 1908, după cum îl telorase și pentru plata cășturilor anterioare, a putut față cu această păsuire să decidă că contractul nu mai putea fi considerat reziliat de drept și recurentul nu mai putea să isgonească pe arendaș de

pe moșie fără o prealabilă punere în întârziere; că constatarea acestei pășuiri este o chestiune de apreciere a instanței de fond care scapă de sub controlul Curței de casație;

Că astfel fiind, Curtea de apel prin decizia supusă recursului, n'a violat nici un articol din condițiunile generale pentru arendarea moșiilor Statului, după cum pretinde recurentul prin motivul III de casare, deci și acest motiv este neintemeiat.

Asupra motivului IV de casare :

IV. «Violarea art. 1095, 1096, 1114, 1119, 1120 c. civil și art. 607 pr. civilă, după care plata nu e perfectă decât dacă e primită de creditor sau dacă s'a făcut vre-o ofertă reală care a fost validată și hotărîrea de validare a dobândit autoritatea lucrului judecat, adică a rămas definitivă».

Având în vedere că din decizia adusă în recurs, se mai constată că recurentul refuzând oferta ce intimatul Fondianer făcuse de a'i plăti câștiul de 1 Aprilie 1908, acesta a consemnat suma conformându-se art. 606 din procedura civilă;

Considerând că intimatul Fondianer consemnând suma care reprezintă câștiul de 1 Aprilie 1908 și intentând acțiune pentru respectarea contractului, discuțiunea asupra validității acestei consemnări era coprinsă implicit în acea acțiune, căci instanțele de fond nu puteau să constate, că numitul intimat a fost isgonit pe nedrept, fără să constate în același timp și validitatea ofertei și a consemnării sumei; că nici un text de lege nu obligă pe intimat să facă cerere deosebită pentru validarea ofertei sau consemnării, prin urmare și motivul al IV de casare este neintemeiat.

Asupra motivului V de casare:

V. «Violarea art. 1114, 1115 și 1116 c. civil, combinate cu art. 1101 c. civ. și art. 605 și 606 pr. civilă, întrucât chiar dacă ar fi admisibil ca Curtea să se pronunțe asupra unei cereri făcute pentru prima oară în apel și fără să se fi făcut apel și să judece validitatea ofertei făcute de A. Fondianer, încă pe baza textelor de mai sus nu putea să valideze oferta făcută de A. Fondianer, întrucât ofertele reale nu liberează pe debitor și nu țin, în privința lui, loc de plată decât dacă sunt valabile făcute».

Considerând că deși în oferta făcută de intimatul Fondianer nu se arată suma în cifre, totuși Curtea de apel constată în fapt, că suma este determinată prin aceea că în ofertă se zice că se oferă câștiul de 1 Aprilie 1908 cu procente de întârziere de 6 0/0, prin urmare se referă la o sumă determinată prin contract, și deci nu se poate zice, după cum pretinde recurentul, că nu se arată suma, că de altminterlea Curtea de apel mai constată că recurentul nici n'a contestat la instanța de fond cuantumul sumei consemnate, că prin urmare nu s'a violat nici un text de lege prin decizia supusă recursului, deci și motivul V de casare este neintemeiat;

Că, astfel fiind, recursul se găsește nefondat și ca atare urmează să fie respins.

Pentru aceste motive, respinge.

Observație. — Locatorul este dator, după art. 1420 din codul civil, prin însăși natura contractului, și fără să fie trebuință de vre-o stipulație specială : 1° să predeă locatarului sau arendașului lucrul închiriat sau arendat; 2° să menție acest lucru în stare de a putea servi la întrebuițarea pentru care a fost închiriat sau arendat; 3° și, în fine, să facă ca locatarul să se poată folosi neîmpedecat și în mod pașnic de lucrul închiriat sau arendat, în tot timpul contractului.

Neîndeplinirea acestor obligații din partea locatorului conferă locatarului sau arendașului dreptul de a fi pus în posesiunea lucrului închiriat sau arendat *manu militari*, dacă aceasta este cu putință (art. 1021, 1077), el având drept, în caz contrar, a cere rezilierea contractului cu daune-interese (art. 1021). Aceste principii sunt elementare, și nu avem nevoie de a insista asupra lor ¹⁾.

Se poate întâmpla și de cele mai multeori se întâmplă ca părțile să fi stipulat în contract un pact comisoriu expres.

S'a decis de curând că acest pact fiind stipulat în favoarea proprietarului, acesta are facultatea de a considera contractul reziliat prin îndeplinirea pactului și a cere expulzarea locatarului sau arendașului, sau de a lăsa contractul în executare, cerând plata chiriei ori arendeii, în schimbul folosinței prestate ²⁾.

Proprietarul poate deci, după această teorie, să renunțe atât în mod expres cât și tacit la pactul comisoriu, și să se folosească de contract înainte, cu toate că el ar avea dreptul de a-l considera ca reziliat.

Fiind însă că renunțările sunt de drept strict și nu se presupun niciodată, s'a decis, cu drept cuvânt, că simpla îngăduire a proprietarului față de locatar sau de arendaș de a i se plăti câștiul cu câteva zile în urma termenului stipulat prin contract, nu poate, în genere, fi considerată ca o renunțare la clauza pactului comisoriu prevăzut în acel contract ³⁾.

În orice caz, chestiunea de a se ști dacă proprietarul a înțeles, prin îngăduirea sa, să renunțe sau nu la pactul comisoriu, este necontestat o chestiune de fapt, pe care Curtea de casație n'o poate controla ⁴⁾. Acest principiu este iarăși elementar, și

1) Vezi tom. IX al Coment. noastre, pag. 84.

2) Cas rom. *Cr. judiciar* din 1909, No. 47.— Vezi însă Ed. Diogenide, *Pașini juridice* din 1907, No. 9, pag. 66.

3) Vezi tom. IX al Coment. noastre, pag. 342, *ad notam*. Cpr. C. Galați, *Dreptul* din 1909, No. 48 și *Cr. judiciar* din același an, No. 67.

4) Vezi tom. IX al Coment. noastre, pag. 157, nota 2; 189 și 341, nota 4. Cpr. Cas. rom. *Cr. judiciar* din 1909, No. 69 și revista *Jurisprudența* din 11 Febrarie 1910, No. 5, pg. 69. Vezi și *Bult. Cas.* 1894, p. 100.

Curtea de casație l-a consacrat cu drept cuvânt atât prin decizia de față, cât și prin alte decizii anterioare.

D. ALEXANDRESCO

SECȚIUNEA III

Audiența dela 5 Februarie 1910

Președința d-lui G. P. Petrescu, președinte

Firma I. R. Calmy et C-ie cu N. Jaja

VÂNZARE DE MĂRFURI. — OPOZIȚIE. — ACȚIUNE PRINCIPALĂ PENTRU DAUNE.— ART. 388 C. COM. ȘI 998 C. CIVIL.
CĂRĂUȘ.— PRIVILEGIUL ASUPRA LUCRURILOR TRANSPORTATE.— CÂND INCETEAZĂ.— ART. 437 C. COM.

1° Partea care nu a făcut opoziție la ordonanța de scoatere în vânzare a mărfurilor, conform art. 388 din codul comercial, nu a pierdut dreptul rezultând din dispozițiunile art. 998 c. civil, de a intenta acțiune principală pentru daune, întrucât calea opoziției prevăzută de art. 388 c. com., departe de a crea o decădere pentru partea care n'a uzat de ea, este o înlesnire mai mult pentru parte spre a evita vânzarea mărfurilor sale.

2° Potrivit dispozițiilor art. 437 din codul comercial, privilegiul cărăușului asupra lucrurilor transportate încetând odată cu predarea lor destinatarului, nu se mai poate invoca privilegiul decurgând din primul transport asupra mărfurilor din transporturile ulterioare.

No. 46. — Respins, ca neintemeiat, recursul făcut de Calmy et C-ie contra sentinței tribunalului Ilfov, secția comercială, cu No. 625 din 1909, dată în proces cu N. Jaja.

S'au ascultat: d-l avocat W. Macedonsky, în dezvoltarea motivelor de casare; d-l avocat C. L. Naumescu, în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra motivelor de casare invocate:

I. «Omisiune esențială și exces de putere. Atât înaintea primei instanțe, cât și înaintea tribunalului, am cerut și invocat art. 388 cod. com., susținând că odată ce N. Jaja n'a făcut opoziție contra ordonanței de vânzare, nu mai poate întemeia acțiunea sa în daune, pe motive pe cari ar fi trebuit să le producă pe calea opoziției, căci este reputat a fi accedat la vânzare și că a renunțat la toate viciile ce ar fi putut avea vânzarea. Or, atât judecătorul de pace cât și tribunalul evită de a se pronunța asupra apărării mele, comițând astfel o omisiune esențială și un exces de putere».

II. «Tribunalul găsește că firma I. R. Calmy et Comp. nu avea dreptul să procedeze conform art. 388 cod. com., și prin aceasta violează acest articol cât și art. 438 acelaș cod, care spune lămurit că dacă nu urmează nici o contestațiune din partea destinatarului, cărăușul este în drept să procedeze la vânzarea lucrurilor, de unde rezultă că pe antreprenorul de transporturi legea îl consideră în acelaș timp ca și mandatar».

III. «Exces de putere și violarea art. 1204—1206 codul civil.

«Tribunalul, după ce constată că firma Calmy, pe lângă cali-

tatea de cărăuș, avea și calitatea de mandatar, totuși îi tăgăduiește dreptul de a procedea ca mandatar, pe motiv că mandatul ce-i eră dat pentru plata vămei, eră numai accesoriu, de oarece avea mai puțină importanță ca afacere bănească, pe câtă vreme, în realitate, din acest punct de vedere, mandatul eră principal, căci taxele vamale erau mult mai importante decât spesele de transport, în-lăturând prin aceasta mărturisirea lui Jaja prin violarea art. 1204, 1205 și 1206 c. civil, comițând și un exces de putere».

IV. «Greșită interpretare a art. 433 cod. com.

«Tribunalul constată că Jaja depusese sumele datorite lui Calmy conform art. 433 cod. com., lucru inexact în fapt, deoarece chiar din mărturisirea lui Jaja se dovedește că dânsul nu depusese decât diferența dela primul transport predat, iar nu și sumele celelalte datorite pentru transporturile următoare. Tribunalul violează și art. 1114—1121 din codul civil, deoarece socotește această depunere ca bună, fără să fi făcut oferta reală conform sus ziselor articole».

V. «Eroare gravă de fapt, deoarece tribunalul, pentru a dovedi reaua credință a lui Calmy și manoperile sale frauduloase, susține că firma Calmy ar fi cerut punerea în vânzare și a transportului dejă predat lui Jaja, pe câtă vreme din cererea noastră către tribunal cât și din procesul-verbal de vânzare, se constată cu totul contrariul».

Având în vedere sentința supusă recursului precum și cartea de judecată dată de prima instanță, ale cărei motive de fapt și de drept au fost adoptate de tribunal în apel;

Considerând că se constată din această carte de judecată că între intimatul în recurs N. Jaja și firma recurentă a existat un contract pentru transport, prin care această firmă, în calitate de cărăuș, s'a obligat să facă patru transporturi din diferite mărfuri comandate de N. Jaja în străinătate pentru trebuința comerțului său de drogherie; că, după sosirea și predarea în posesia destinatarului a mărfurilor prevăzute în transportul sub No. 1, sosind și transporturile cu No. 2, 3 și 4, firma recurentă a refuzat să libereze destinatarului coletele, deși acesta i-a oferit suma datorită ca plată pentru aceste trei transporturi din urmă, pe motiv că din primul transport a rămas un rest de plată, pe care intimatul Jaja nu voia să-l achite din cauza pierderii unor mărfuri cu ocazia și în cursul aceluși prim transport, că față cu refuzul firmei recurente de a preda lui Jaja mărfurile din cele 3 transporturi din urmă, acesta a chemat firma în judecată la judecătoria de pace, spre a fi condamnată la daune;

Că, atât judecătoria, cât și tribunalul în apel au obligat pe firma recurentă să plătească intimatului suma de două mii lei daune;

Că, în urma intențării acestei acțiuni, firma recurentă, la rândul ei, a scos în vânzare mărfurile din transporturile 2, 3 și 4 pentru despăgubirea ei cu privilegiu pentru prețul transportului, vânzându-se prin licitație publică aceste mărfuri;

Considerând că se obiectează de firma recurentă că, întrucât intimatul nu a făcut nici o opozițiune la ordonanța tribunalului prin care s'a dispus scoaterea în

vânzare a mărfurilor, dânsul n'ar mai fi în drept a formula o plângere pe cale de acțiune principală de daune;

Considerând că această obiecțiune este neîntemeiată, pentru că dacă intimatul n'a făcut opozițiune la ordonanța de scoatere în vânzare a mărfurilor, conform art. 388 din codul civil, prin aceasta dânsul n'a pierdut dreptul rezultând din dispozițiunile art. 988 din codul civil, de a intenta acțiune principală pentru daune, întrucât calea opozițiunii prescrisă de art. 388 din codul comercial, departe de a crea o decădere pentru partea care n'a uzat de ea, este o înlesnire mai mult pentru parte spre a evita vânzarea mărfurilor sale;

Că, de altminterlea, se constată, în speță, că nici nu se făcuse cererea de vânzare, când intimatul a intentat acțiunea de daune;

Considerând, mai departe, că instanțele de fond judecând acțiunea în daune, constată în fapt și argumentează că firma recurentă a procedat în mod nedrept și cu rea credință când a scos în vânzare mărfurile din transporturile 2, 3 și 4, deși prețul acestor transporturi fusese oferit de Jaja după cum constată instanța de fond din interogatorul făcut firmei;

Că, dacă firma avea pretențiunea decurgând din primul transport, care fusese predat destinatarului, pentru acel rest de plată nu putea exercita privilegiul asupra mărfurilor din transporturile ulterioare, din moment ce mărfurile din primul transport nu se mai găseau în mâna cărașului;

Considerând, în adevăr, că potrivit dispozițiilor art. 437 din codul comercial, privilegiul cărașului asupra lucrurilor transportate încetează odată cu predarea lor destinatarului;

Că, dar, firma recurentă nu se putea prevala de privilegiul decurgând din primul transport asupra mărfurilor din transporturile ulterioare;

Considerând că instanța de fond constată culpa firmei din faptul că a provocat vânzarea pe nedrept a mărfurilor din transporturile 2, 3 și 4, în loc de a le preda intimatului, cu toate că se oferise plata acestor transporturi de către Jaja; că, ce e mai mult încă, tribunalul constată că recurenta a făcut aceasta numai în scop de a constrânge pe intimat să plătească ceea ce i se pretindea din primul transport, în loc de a lichida acel diferend pe cale judecătorească regulată;

Considerând că, odată ce instanța de fond stabilește culpa firmei, acordarea daunelor este justificată în drept, față cu refuzul firmei de a preda mărfurile din ultimele trei transporturi, deși intimatul oferise plata sumei datorite pentru aceste transporturi, precum constată instanța de fond din interogatorul făcut firmei recurente;

Considerând că această constatare trasă de judecătorii fondului din răspunsurile date la interogator de firma recurentă, scapă de sub cenzura Curței de casație, cât timp nu s'a învederat o eroare gravă de fapt;

Că aceasta fiind starea de fapt și de drept a procesului, tribunalul nu a săvârșit nici un exces de putere, și nici o violare de lege, nici omisiune esențială, așa că motivele de casare nefiind întemeiate ele trebuie a fi respinse.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA SECȚIUNEA I.

Audiența dela 16 Februarie 1910

Președinta d-lui I. Urdărianu, consilier

Florica C. cu Alex. S. N.

QUASI-DELICT.— PREJUDICIU.— CULPĂ. — ART. 998 C. CIVIL.—
SEDUȚIUNE.— ACȚIUNE ÎN DAUNE. — CULPĂ COMUNĂ.— NE-
ADMISIBILITATE.

SEDUȚIUNE.— PROMISIUNE DE CĂSĂTORIE. — DOL.— ÎMPRE-
JURĂRI DE FAPT.— APRECIEREA JUDECĂTORULUI.

1° După art. 998 din codul civil, pentru ca un fapt al omului să dea loc la daune interese, nu e suficient ca acel fapt să fi adus altuia prejudiciu, dar trebuie ca acelaia căruia i se atribuie dauna să i se poată imputa cel puțin o greșală.

2° Acțiunea în daune pentru seducțiune nu poate fi primită când greșala este comună, pentru că atunci femeea s'ar întemeia pe propria ei greșală pentru a cere daune, ceea ce e inadmisibil.

3° Simpla promisiune de căsătorie nu constituie o manoperă dolosivă care să dea loc la o acțiune în daune din partea unei fete sedusă, când nu se probează că s'ar fi întrebuințat mijloace destul de caracterizate ca să constituie un dol, și cu atât mai puțin atunci când fata eră majoră în momentul seducțiunii și presupusă a cunoaște legile, pe când pretinsul seducător eră minor, și ca atare nu se putea căsători fără consimțământul părinților.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Florica C. din Craiova, contra sentinței tribunalului Dolju secția II-a No. 390 din anul 1908, prin care i s'a respins ca nesuștinută acțiunea ce a intentat în contra intimatului Alexandru S. N. din comuna Coveiu, județul Dolju, având de obiect ca numitul intimat să fie obligat a'i plăti 20.000 lei ca daune.

Văzând sentința apelată:

Având în vedere că apelanta își întemeiază acțiunea de daune pe dispozițiile art. 998 din codul civil, susținând că a fost sedusă de intimat prin manopere dolosive, care consistă în faptul că intimatul i-a promis că o va lua în căsătorie, și numai în baza acestei promisiuni, care ar rezultă din scrisorile intimatului, invocată la

audiență, dânsa a cedat și apoi după câțva timp a părăsit-o, căsătorindu-se cu o alta, declarând apelanta înaintea Curții că seducțiunea a avut loc în luna Iunie 1905;

Considerând că din scrisorile intimatului, invocate de apelantă, Curtea constată în fapt că nu rezultă că intimatul să fi făcut apelantei o promisiune categorică de căsătorie; că tot ce rezultă din acele scrisori, este o iubire înflăcărată din partea intimatului pentru apelantă;

Considerând că, în aceste împrejurări, dacă apelanta a cedat, aceasta nu poate fi decât rezultatul unui antrenament al simțurilor reciproce și în acest caz greșeala fiind comună ambelor părți, apelanta nu are drept a cere daune, de oarece după art. 998 din codul civil, pentru ca un fapt al omului să dea loc la daune-interese, nu e suficient ca acel fapt să fi adus altuia prejudiciu, dar trebuie ca aceluia cărui i se atribue acel fapt să i să poată imputa cel puțin o greșeală, și cum în speță greșeala e comună ambelor părți, apelanta nu și poate întemeia acțiunea în daune pe propria sa greșeală, cu atât mai mult că dânsa fiind atunci majoră, și prin urmare cu mai multă experiență și-a putut da seama de consecințe, pe când intimatul era minor, elev în școala comercială, cu doi ani și jumătate mai mic ca apelanta, și deci mai puțin rezonabil;

Considerând că chiar în ipoteză că apelanta nu ar fi cedat decât în urma promisiunii intimatului de a o lua în căsătorie, încă această simplă promisiune nu constituie din partea intimatului o manoperă dolosivă care să îndreptățească pe apelantă a cere daune, întrucât nu se probează că intimatul ar fi întrebuințat mijloace mai serioase, sau manopere destul de caracterizate ca să constituie un dol. O promisiune de căsătorie nu e căsătoria însăși, și oricare ar fi tinerețea și inexperiența ei, fata care să abandonează înainte de timp aceluia care nu e încă soțul ei și pe care o mulțime de evenimente independente de voința lui pot să-l împiedece de a deveni soț, o asemenea fată este culpabilă în fața legii civile, ca și în fața moralei, și este foarte greu a vedea în ea o victimă neresponsabilă, căci speranța și voința căsătoriei subsecvente nu sunt de natură să acopere în deajuns greșeala fetei care a cedat și nu este permis a se veni în ajutorul ei spre a se consacra consecințele greșelii sale, fiindcă aceasta ar însemna a i se permite de a exploata o asemenea greșeală în scop de a și asigura mijloacele unei existențe mai ușoare;

Considerând că, în speță, simpla promisiune de căsătorie ce ar fi dat intimatul și care a putut fi destul de sinceră, cu atât mai puțin nu poate constitui un dol, cu cât apelanta era majoră în momentul seducțiunii și presupusă a cunoaște legile, pe când intimatul era minor și ca atare nu să putea căsători fără consimțământul părinților lui și chiar din scrisorile invocate de apelantă rezultă că părinții intimatului au refuzat să i dea acest consimțământ;

Că așa fiind, apelul făcut de Florica C. este nefondat și ca atare urmează să fie respins.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier D. Gârleşteanu, respinge ca nefondat apelul.

Semnați: I. Urdărianu, D. Gârleşteanu, C. Crăsnaru.

Observațiune.— După cum vedem, Curtea de apel din Craiova, prin deciziunea ce publicăm mai sus, stabilește, în primul loc, că o cerere în despăgubiri nu poate, în regulă generală, fi primită de justiție decât atunci când o culpă este imputabilă autorului daunei. O greșală, orcât de gravă ar fi, nu obligă pe autorul ei la reparațiune decât dacă ea este cauza directă și imediată a prejudiciului a cărui reparare se cere (art. 1086).

«Considerând, zice o hotărîre a Curții din București, că pentru a fi loc la o acțiune în despăgubire, nu este suficient ca cineva să fi suferit o daună, ci este indispensabil ca dauna suferită să fie consecința directă și imediată a unui fapt imputabil autorului și a unei greșeli», etc. ¹⁾

În al doilea rând, Curtea, având în vedere că în speță este vorba de seducțiune și că greșala este comună, adică că seducțiunea provine și din culpa fetei, decide că în asemenea caz acțiunea în daune nu poate fi admisă. În adevăr, imprudența sau greșala părții lezate nu autoriză pe judecători a pune repararea daunei numai în sarcina aceluia prin a cărui greșală faptul s'a întâmplat, nici a-l scuti cu desăvârșire de responsabilitate, ci numai a reduce suma daunelor la care el urmează a fi condamnat ²⁾. Fiecare parte fiind, în asemenea caz, în culpă, trebuie să sufere consecințele culpei sale. *Quod quis ex culpa sua damnum sentit, non intelliguntur damnum sentire* (L. 203. Dig. 50. 17).

În fine, fiind vorba de seducțiune, Curtea are a examina dacă promisiunea de căsătorie constituie o manoperă dolosivă, care să dea loc la o acțiune în daune.

Cu toate că promisiunile de căsătorie sunt nule, ca întemeiate pe o cauză ilicită și contrară ordinii publice, nu mai puțin adevărat este că ruperea unei asemenea promisiuni, fără nici o cauză binecuvântată, poate da loc la o acțiune în daune, în baza art. 998 c. civil, atât pentru prejudiciul material cât și cel moral cauzat celeilalte părți, niciodată însă pentru câștigul ce o parte ar fi fost împedicată de a realiza (*lucrum cessans*) ³⁾, *A fortiori*

¹⁾ Vezi *Dreptul* din 1890, No. 77.

²⁾ Cpr. C. din București, *Dreptul* din 1895, No. 51; Cas. fr., C. Nancy și trib. Paris, D. P. 97. 1. 315; *Pand. Périod.* 1896, 1. 485; D. P. 97. 2. 266; D. P. 95. 2. 280; D. P. 96. 2. 127. Mai vezi încă Cas. fr. și C. Orléans, D. P. 80. 1. 15; D. P. 85. 1. 433; *Pand. chron.*, VI, 1. 300; D. P. 91. 2. 383; Sirey, 88. 2. 138; Baudry, II, 1349; T. Huc, VIII, 434; Demolombe, XXXI, 503 urm.; Laurent, XX, 491 urm. 531; Sourdat, I, 108, 660; Aubry et Rau, IV, § 446, p. 755. Fuzier Herman, III, loc. cit., No. 375 urm.; D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, V, pag. 422, text și nota 2.

³⁾ C. Buc., *Dreptul* din 1883, No. 13; C. Dijon 10 Febr. 1892, *La loi* din 27 Mai 1892; Cas. fr. D. P. 77. 1. 85. *Pand. ch.*, V, 1. 296; *Pand. fr.*, *Oblig.*, I, 49 și *Mariage*, I, 355 urm. 387; Demolombe, III, 30; Marcadé, I, 562, 563; Laurent, II, 308; Thirg, I, 228; Baudry, I, 415; Bugnet asupra lui Pothier, VI, p. 22, nota 2; D. Alexandresco, tom. I, partea II, pag. 8, text și nota 1, cum și tom. V, pag. 141, text și nota 3'

deci ruperea unei promisiuni de căsătorie va putea da loc la o acțiune în daune, când această promisiune, întrebuințată ca mijloc de seducțiune, a fost rezultatul determinant al relațiilor ilegite și a manoperilor întrebuințate de autorul ei față cu o femeie care a devenit gravidă și care, din această cauză, a suferit o pagubă materială sau morală.

În speța judecată prin hotărîrea de mai sus, Curtea din Craiova decide că cererea în daune nu este admisibilă, femeia fiind majoră și capabilă, pe când seducătorul eră minor, iar manoperile întrebuințate consistând într'o simplă promisiune de căsătorie, fără întrebuințare de mijloace frauduloase destul de caracterizate.

Tot în acest sens s'a mai pronunțat odată aceeaș Curte, însă deciziunea sa a fost casată, Înalta Curte stabilind cu acea ocaziune regula că: «pentru ca seducțiunea să dea loc la o acțiune în despăgubire, nu se cere ca seducătorul să fi făcut uz, precum zice Curtea de Craiova, de manopere frauduloase ca la escrocherie, ci este suficient ca promisiunea de căsătorie să fi fost cauza determinantă a raporturilor intime cari să fi avut pentru fata sedusă efecte prejudiciabile prin pierderea considerațiunei ce avea în societate»⁴⁾.

S. R.

TRIBUNALUL IAȘI, SECȚIUNEA I

Audiența dela 7 Decembrie 1909

Președinta d-lui Grigore Dimitrescu, judecător-unic

Maria Vasiliu Marian cu M. I. Ghiga

CONVENȚIUNE. — EROARE ASUPRA CALITĂȚII OBIECTULUI. — NULITATE.— ART. 954 C. CIVIL.

Eroarea asupra calității substanțiale a obiectului poate fi o cauză de nulitate a convențiunei, însă cu o condițiune, aceea ca elementul asupra căruia poartă eroarea să se fi avut în vedere de părți în momentul contractării, și ca acea calitate asupra căreia reclamantul pretinde că s'a înșelat, să fi format o condițiune esențială a convențiunei părților.

Tribunalul,

Văzând că speța asupra căreia are a se pronunța se prezintă astfel: Maria Vasiliu Marian cu consimțământul soțului său, vinde în 1907 lui Mihail I. Ghiga, cu actul de vindere-cumpărare autentificat de tribunalul Iași la No. 1302 din 1907, casele sale din Iași strada Sărării No. 2 în schimbul prețului de 16.000 lei și în condițiunile stipulate în actul de mai sus. Doi ani după aceasta, adică la 17 Iunie 1909, cumpărătorul intentează prezenta acțiune prin care cere anularea vânzării pe motiv că imobilul ce a cumpărat este de vălătuci, iar nu zidire de cărămidă cu temelie de piatră, cum credea d-sa în momentul când a contractat.

Așa cum se pune chestiunea, e evident că e vorba

de o cerere de anulare a unei convenții făcută de un contractant care și-a dat consimțământul fiind în eroare asupra calităților obiectului cumpărat, și urmează să vedem dacă o asemenea eroare există, și în caz afirmativ, dacă ea e suficientă pentru a justifica desființarea contractului.

Care sunt principiile care guvernează această materie?

Se știe că elementul principal pentru existența unui contract este consimțământul; când consimțământul există, contractul se formează, există și el; când însă acest consimțământ nu întrunește anume condițiuni de inteligență și libertate, se zice că este viciat, și contractul deși există, e însă anulabil. Unul din cazurile când consimțământul nu întrunește condițiunile cerute de lege, e când acest consimțământ e dat prin eroare. Eroarea, credința într'un lucru neadevărat, noțiunea falsă contrară realității sau adevărului, care produce lipsă de concordanță între voința reală internă și voința declarată a unei persoane, ar trebui, într'o legislație unde principiul este să nu se țină seamă decât de voința adevărată a declarantului, să fie considerată ca o cauză de suprimare a consimțământului care ar avea de consecință inexistența contractului.

Și aceasta pe baza acelorași principii care împiedică formarea contractului din lipsa de consimțământ, de oarece a consimți la un lucru pe care îl credeai adevărat, nu înseamnă a consimți asupra aceluia lucru. A declara însă contractul neexistent în toate cazurile când una din părți ar fi consimțit din eroare, înseamnă a se expune prea mult securitatea afacerilor. Și atunci legiuitorul, văzând că eroarea poate determina în diferite măsuri consimțământul, nu atribuie eroarei efectul de a provoca neexistența contractului, decât în câteva cazuri când ea este de o gravitate excepțională, și anume când poartă asupra naturei contractului, sau asupra obiectului obligațiunei, sau asupra cauzei obligațiunei. În alte cazuri când eroarea e mai puțin gravă, recunoaște existența contractului, însă considerând că părțile sau una din ele, nu s'ar fi obligat dacă ar fi cunoscut adevărata stare de lucruri, face din această eroare o cauză de anulare a contractului, permițând părții care a contractat sub influența ei să ceară anularea contractului. Alteori, în fine, apreciind că eroarea nu a putut determina decât într'o mică măsură consimțământul, că prin urmare e de mică importanță, că poate și fără dânsa părțile tot ar fi contractat, nu atribuie acestei erori nici o influență asupra consimțământului, deci și asupra contractului.

Lăsând de o parte cazurile în care eroarea produce inexistența contractului, precum și acelea în care eroarea nu are nici o influență asupra existenței lui, vedem că una din ipotezile când eroarea poate fi o cauză de anulare a contractului, e atunci când ea e relativă la obiectul obligațiunei, și anume nu la chiar identitatea obiectului, căci atunci nu mai este contract, dar la unele calități ale obiectului, și în special la calitățile în vederea cărora părțile sau una din ele și-au dat consimțământul, calități care din cauza aceasta se numesc substanțiale (art. 954). O persoană voeste să cumpere candelabre de argint, după exemplul clasic al lui Pothier, și i se vând unele de aramă, ea va putea cere anularea contractului, căci obiectul deși este acel pe care l'a voit, nu are însușirile pentru care voia să-l cumpere. Cineva cumpără un obiect de artă (o statuie) pe care-l credea vechiu și căruia nu-i atribuia valoarea decât din cauza antichității sale. Descoperind că e fabricat de curând și are

⁴⁾ Vezi *Dreptul* din 1891, No. 75, pag. 599 și din 1893, No. 5, pag. 34.

aparența unuia vechiu, poate cere desființarea contractului, etc.

A da însă voie unei părți care contractează în asemenea condițiuni, să ceară anularea contractului, ori decâteori e în eroare asupra calităților substanțiale ale obiectului, ar fi a nu se ține seamă decât de voința internă a părții și a nu se ține seamă de fel de voință declarată, singura care există din punct de vedere exterior, și singura care leagă pe persoana care o emite față de persoana căreia se adresează. Or, aceasta ar fi cu totul contrariu ideilor de protecție a comerțului și de securitate a tranșacțiilor. Cum, ori-decâte-ori cineva contractează, și în mintea sa a fost credința eronată, că obiectul pe care îl cumpără bunăoară, acel pe care a consimțit a-l cumpăra, ar avea o calitate pe care în urmă nu i-o găsește, să fie acest cineva autorizat a cere desființarea contractului pe motiv că e în eroare asupra calităților substanțiale ale lucrului, asupra unei calități a obiectului, a cărei lipsă dacă o cunoștea nu ar fi contractat? Sistemul acesta, care ar fi însuflețit de un respect dus la exces al voinței reale a părții, nu poate fi admis fără a nesocoti cu totul pe celalt contractant, și fără a compromite în mare parte siguranța raporturilor dintre oamenii care sunt în relații de afaceri.

De aceia socotim că eroarea asupra calităților substanțiale ale obiectului poate fi o cauză de nulitate a contractului, însă cu o condițiune, acea ca elementul asupra căruia poartă eroarea, să fi fost avut în vedere de părți în momentul contractării, ca acea calitate asupra căreia reclamantul pretinde că s'a înșelat să fi format o condițiune esențială a contractului, să fi fost un element al convențiunii părților.

Vânzarea unui tablou pe care cumpărătorul îl credea că aparține cutărui pictor celebru, nu poate fi anulată de cumpărător decât atunci când se constată că numele celui autor a fost una din condițiunile relativ la care părțile s'au înțeles, cumpărătorul necumpărând decât pentru acel nume, și vânzătorul știind pentru ce acel cumpărător cumpără.

Odată principiile astfel stabilite, să aplicăm faptele procesului nostru la ele, pentru a vedea ce are să rezulte.

Se constată că la 1907 Mihail Ghiga a cumpărat dela Maria Vasiliu Marian casele sale din Iași strada Sărarei No. 2, cu prețul de 16000 lei. În Octombrie 1908 cumpărătorul face un fel de notificație vânzătoarei prin care îi aduce la cunoștință că refuză a plăti restul din prețul vânzării și o invită a-i restitul cei 3500 lei deja avansați, consimțând și la desființarea vânzării, pe motiv că a descoperit că construcțiunea nu e de zid cu temelie de piatră după cum credea, ci este de vălătuci, că prin urmare d-sa a fost în greșală în momentul contractării dându-și consimțământul pentru cumpărarea unei case care are o altă construcțiune decât aceia pe care o credea d-sa. Vânzătoarea nerespunzând acestei așa zise notificațiuni, cumpărătorul intențează la 17 Iunie 1909 acțiunea a cărei judecată se urmează astăzi, și astăzi în instanță susține aceeaș temă, că a contractat fiind în eroare asupra calităților substanțiale ale obiectului și că prin urmare contractul trebuie anulat.

Cum dovedește cumpărătorul eroarea în care se găsește în momentul contractării? D-sa pretinde că a fost asigurat de soțul vânzătoarei că zidăria e de cărămidă pe temelie de piatră; că la dorința sa anterioară contrac-

tării de a examina zidurile casei s'ar fi opus vânzătorul sub diferite pretexte; că d-sa neavând banii necesari pentru plata prețului de cumpăratură era hotărât a pune casa la credit, și creditul nu primește decât imobile construite de cărămidă cu temelie de piatră, ceiace era cunoscut vânzătorului. Toate simple afirmațiuni, pe care Mihail Ghiga a voit să le dovedească cu interogatorul luat în instanță d-nei Vasiliu Marian, pe care însă nu a reușit cu nimic a le proba.

Pe lângă acestea reclamantul mai invoacă diferite acte, și anume ordonanța de adjudecare eliberată de tribunalul Iași secția III, la 22 Decembrie 1876 transcrisă la No. 447 pe baza căreia cumpărătorul la licitație publică a imobilului care face obiectul litigiului de azi, C. Iliescu, unul din autorii vânzătoarei de astăzi, a fost pus în stăpânire, și din care rezultă că acest imobil este construit de cărămidă după cum se constată din procesul-verbal de situație; două acte de expertiză, unul din 9 Ianuarie 1882, și altul din 25 Martie 1887, încheiate de experții însărcinați de creditul urban din Iași cu prețuirea acestui imobil, pe care proprietarul său Anastase Melinte, tot unul din autorii vânzătoarei de azi, voia să-l afecteze la credit; și din care rezultă că imobilul este de zidărie masivă de cărămidă pe temelie de piatră, cu lemnăria în stare satisfăcătoare; în sfârșit niște polițe de asigurare ale imobilului la societatea de asigurare Națională, în care iarăși casele sunt trecute ca de cărămidă — toate acte, pe care le-a avut în vedere înainte de a contracta, și pe care s'a sprijinit în credința că cumpără niște case de construcție de cărămidă iar nu de vălătuci.

Văzând că chiar dacă din aceste fapte ar putea rezulta eroarea ce s'a produs în mintea cumpărătorului relativ la materialul din care e construită casa, relativ cu alte cuvinte la calitățile substanțiale ale obiectului vândut, totuși, după principiile puse mai sus, această eroare nu e suficientă pentru a justifica desființarea contractului, atâta vreme cât calitatea substanțială de care e vorba nu a format unul din elementele contractului asupra căreia să fi purtat acordul de voință al părților. Or, în speță, nu numai că părțile nu au convenit să vândă și să cumpere numai o casă de cărămidă, dar există o clauză expresă în contract prin care Ghiga declară că «cumpără casele în situațiunea în care se găsesc actual-minte primind orice vițiu aparent sau ascuns ar fi asupra lor» ceiace exclude evident orice prezumție că părțile s'ar fi înțeles asupra materialului din care e compusă casa.

Că, prin urmare, față cu dovezile aduse în instanță, cererea cumpărătorului de a se anula contractul, cată a fi respinsă.

Văzând și subsidiarul propus de a se admite marturi pentru a se proba că eroarea, a cărei victimă a fost cumpărătorul, îndeplinește condițiunile necesare pentru a justifica anularea contractului, nu este admisibilă, de oarece a se stabili că părțile au convenit asupra materialului din care e construit imobilul, atunci când actul zice că «cumpărătorul cumpără imobilul în starea în care se găsește primind orice viciu aparent sau ascuns ar fi asupra lor», ar fi a se proba peste sau contră ceiace cuprinde actul, și această probă este interzisă de art. 1191 din codul civil.

Pentru aceste motive, respinge ca neîntemeiată acțiunea.

Semnat, Grigore Dimitrescu.